

Empatia

La Reial Acadèmia de la Llengua defineix el mot Empatia com la "Identificació mental i afectiva d'un subjecte amb l'estat d'ànim d'un altre". Doncs avui al nostre país si una cosa es troba a faltar, a més de treball, és aquesta d'indole mental: empatia, intentar entendre l'altre.

Que no hi hagi empatia a nivell polític és natural, perquè en política no existeix: si ets dels meus, ets bo, si no ets dels meus, ets dolent. La política és la professió en la qual més es veu la palla a l'ull aliè, que la biga en el propi. És l'activitat del pensa malament que encertaràs. El problema és quan aquest sentiment, la falta d'empatia, Montilla li va dir desafecció, es transmet entre els ciutadans, i entre els territoris. A Espanya, i també a Catalunya, falta empatia per entendre l'altre.

Aquests dies estem veient una insuportable partida de tennis de taula de xinesos ja no entre polítics, traslladat als mitjans de comunicació. És com un diàleg entre dos sords. Impossible de mantenir. I el pitjor és que aquests sords tenen orelles, però només són capaços d'escoltar el so que els és agradable a cau d'orella. Diàleg de sords. Paret contra paret.

AQUESTA SETMANA el govern central va donar a conèixer els pressupostos generals de l'Estat. Les inversions en Cultura han baixat gairebé un 50% i per tant també han baixat en aquesta proporció a Catalunya. La premsa de Barcelona deia que no pot ser. Que s'accentua la discriminació. La premsa de Madrid deia que la Generalitat vol que la representació de l'Estat desaparegui dels patronats dels equipaments culturals de Barcelona.

FA TRES ANYS es va aprovar el nou sistema de finançament, que donava més recursos a totes les comunitats, i especialment a Catalunya. És cert, que el PP es va posicionar en contra del nou finançament, però és la llei que regeix actualment. El 2013 s'ha de revisar, però la Llei és la vigent. En ella es diu que la inversió de l'Estat a Catalunya ha de ser equivalent a la seva aportació al PIB, un 18%. És el que diu la Llei, i malgrat això, la inversió presentada és de l'11,50%.

ÉS Lògic que hi hagi menys diners, perquè els ingressos han baixat dramàticament, però això no té res a veure amb que no es mantingui el 18% acordat. És una imperdonable falta de sensibilitat (empatia) que cau en plena tempesta i que no fa més que donar arguments als que volen trencar les regles del joc. Falta empatia.

La sensació de maltractament s'ha instal·lat entre molts ciutadans i el foc creuat entre els separatistes i els separadors pretén socarrimar-los a tots. Perquè en aquesta tessitura, el discurs que guanya adeptes és el de la radicalització. Els tebis són uns *traïdors*.

La crisi econòmica no ha fet més que agreujar la tensió. L'ha multiplicat. L'ha convertit en transversal.

EL PROBLEMA és que el discurs de la ruptura encara és pitjor. És pitjor el remei que la malaltia, i per això avui més que mai cal actuar amb mesura i intel·ligència. Ser capaços d'escoltar, entendre i acceptar l'altre. El camí de la Independència és una sortida falsa, perquè la globalització ens porta a la interdependència. Fins i tot la paraula Estat Propi no vol dir res. Califòrnia té un Estat propi, dins dels Estats Units.

El que sí hem d'aprendre és a saber acceptar la diferència. Espanya és plural, però Catalunya no ho és menys. Per això és tan necessari fer un exercici d'empatia, no ja només entre Catalunya i la resta d'Espanya, sinó també entre nosaltres, a Catalunya.

Ni interior ni exterior. No pot haver-hi fractura.

La sospecha de Marina, no sé si m'agrada, está fundada

La sensación es extraña. Paradójica, digna de un estudio sociológico. Y no hay que ir muy lejos. Es cierto que algunos medios de comunicación públicos (especialmente TV3) han sido el mejor ariete. Constante y persistente. Pero tampoco hay que ir muy lejos. Basta leer esta Revista. Sin ir más lejos, nuestros ex columnistas estrellas, que ahora como Santi dice están en una pared: Santi Montagud lleva en su ADN el estigma de un francotirador nato. Una persona que no sólo va por libre, sino que le gusta ir a contracorriente. Es un pirata con pata de palo, bandera negra con tibia y calavera, y en lugar de loro, *Cat* (gato) en el hombro. La masa le aburre. Le provoca sarpullidos dejarse llevar por ella. Pero tan fuerte es la ola, que se ha subido y como esos malabaristas del surf hace filigranas en su ático escrito sobre la ola. Una gran ola. Una ola enorme. Que cada día se hace Mas grande. Y Marina Martori que nunca se había dejado seducir por los cantos de sirena de quienes siempre han soñado con levantar fronteras, cae, sucumbe, se deja llevar por ella, aunque al final de su último artículo se pregunta: *no sé si m'agrada*. Duda, pero se deja llevar por una sensación que la arrastra. Por una emoción, la ilusión de la ola que la tiene que liberar del marasmo actual. Pero como no lo ve claro, teme que todo sea un sueño, y que el despertar no sea el imaginado. Y se entiende, como se entiende un chute psicodélico de LSD. La droga de la libertad.

DE REPENTE, LA REALIDAD del día a día, la crisis, las preocupaciones, los problemas reales, que son muchos, se han evaporado, han desaparecido de un país imaginario. No existen. Esta fiebre contagiosa nos arrastra, incluso hasta muchos de los que siempre decían que tenían el corazón anarquista. Por no hablar de los antiguos comunistas. Esos que con el puño en alto gritaban viejos lemas de *Proletarios del mundo, unios*; que nunca reconocieron las fronteras, porque las fronteras eran barreras

que habían levantado las burguesías nacionalistas para separar a los trabajadores. Pues hasta los comunistas se han subido en una ola que ha conseguido que el Consell Comarcal, por mucho que su presidente sea un gaditano y alcalde de Canovelles, ha cedido a su empuje. Y el Consell Comarcal ha *caído*, el primero del Área Metropolitana de Barcelona.

Y LOS INDEPENDENTISTAS de toda la vida se frotan los ojos. No se lo creen. Xirinachs tiene que estar bailando en su tumba. Heribert Barrera maldice al Dios que se lo llevó cinco minutos antes de creer divisar la costa de la tierra prometida. Ni siquiera se cree lo que está viendo Jordi Pujol, el gran carbonero, el hombre más influyente de Catalunya.

La marea continúa subiendo. Es como si una mano negra hubiera dinamitado las compuertas del pantano y el agua enloquecida anegara el valle y avanzara imparabile sobre la gran ciudad, como en esas películas catastróficas que tan bien sabe rodar James Cameron. En la percepción, o como dice Marina, en la *Sensació* de la victoria, los espabilados se suben al carro de la corriente. Nadie quiere quedar ahogado o a los pies de la cuádriga, no vaya a ser que lo que dijo Joel Joan acabe siendo algo más que una amenaza: *cuando se gire la tortilla, quien no sea independentista será un traidor*.

LAS MUJERES TIENEN UN SEXTO SENTIDO. LA SOSPECHA DE MARINA, NO SÉ SI M'AGRADA, ESTÁ FUNDADA. SANTI, NO; ÉL ES UN HOMBRE.

ESTOS DÍAS se ha estrenado en el cine una película impresionante *Lo Imposible* de Juan Antonio Bayona. *Lo Imposible*, lo que en el fondo todos sabíamos que nunca iba a llegar, está llegando y no parece que sea una película jes un tsunami! Y con todas las consecuencias que éste arrastra: Esa ola atractiva y emocionante del sueño, en realidad es una pesadilla que cuando choque en la costa demostrará su fuerza de destrucción. Los surcos que provocará. Las cicatrices que dejará: la fractura social.

Las mujeres tienen un sexto sentido. La sospecha de Marina, *no sé si m'agrada*, está fundada. Santi, no; él es un hombre.